

MET PENSIOEN op de Nederlandse Antillen

vrouw perfect aan te vullen. "Ik hoefde niet zo zeer uit Nederland weg", probeert hij het vertrek te verklaren. "Maar ik had nooit de behoefte om er te blijven."

Na een vakantie op Aruba, Bonaire en Curaçao viel de beslissing al snel. Emigreren! "Dat leek ons wel wat", herinnert Peter zich. "Mieneke heeft hier negen jaar als kind gewoond. Bovendien was het belastingklimaat hier erg gunstig. Als dat de enige reden zou zijn, zou je het hier niet lang volhouden, maar de gemoedelijkheid en de rust trokken ons ook."

"Ik werd er gewoon vrolijk van, van de gedachte aan al die zon", valt Mieneke in. "Sterker nog, je werd chagrijnig als de zon niet scheen", grinnikt Peter. "Brigitte had al snel een baan. Ik deed wat klussen in de informatica. En verder rentenierden we. Ik had van mijn baas salaris meegekregen."

Mieneke: "Ik kan niet lang staan en niet lang zitten. Daarom werk ik niet en dan ga je je vervelen. Toen heb ik de hulp maar ontslagen. Hihi. Maar het huis schoonmaken ben je op een gegeven moment zat. Met al die wind en dat stof blijf je bezig. Daarom maak ik nu schelpendoosjes."

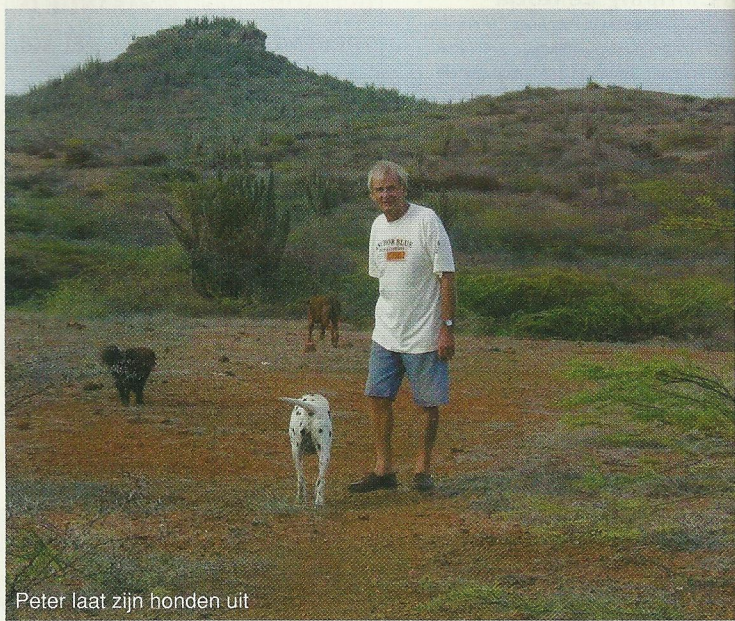
Vervelen. Het is een euvel waar veel Nederlanders op de Antillen mee kampen. Familie en vrienden wonen aan de andere kant van de

Ze zijn er in allerlei soorten en maten. Senioren die het voor gezien houden en na hun allerlaatste werkdag richting zon, zee en strand vertrekken. Niet alleen voor een vakantie, maar voor de rest van het leven. Door het gunstige belastingklimaat staan de Nederlandse Antillen niet zelden hoog op het verlanglijstje van deze avonturiers. Twee portretten van echtparen die de stap hebben gezet.

"Je kunt hier de hele dag bezig zijn met niets"

Voor nog geen goud zou ze op Curaçao in een bejaardenhuis gaan. "Mij niet gezien", gruwelt de 60-jarige Mieneke van der Winden bij dat toekomstbeeld. Zeven jaar geleden verhuisde ze samen met haar man Peter (61) en hun lichamelijk gehandicapte dochter Brigitte (37) naar de Nederlandse Antillen. Op naar de zon en de zee die ze zich nog zo goed kon herinneren van toen ze als kind op Curaçao opgroeide. Af en toe valt het leven in de tropen wel tegen. Maar oud worden in Nederland is ook geen optie. "Niet meer. In Nederland mag je niets en moet je alles. Daar kan ik niet meer tegen. En het weer daar bevalt me voor geen meter."

Over het weer heb je op Curaçao in ieder geval niets te klagen. Een stralende zon en een constante wind zorgen voor een meer dan aangenaam klimaat. "Dat was toch wel een belangrijke reden om voor Curaçao te kiezen", zegt Mieneke's wederhelft Peter. Licht onderuitgezakt op zijn stoel bekijkt hij de wereld met de nodige nonchalance. Met de bril halverwege op de neus en pretogen erboven lijkt hij zijn

Peter laat zijn honden uit

Mieneke knutselt aan haar schelpendoosjes

ocean en elke dag naar het strand gaan, ben je ook snel beu. "Je kunt hier de hele dag bezig zijn met niets", zegt Peter. "Je moet er wel tegen kunnen. Als er iets stuk is en je hebt een onderdeel nodig, begin je om tien uur met zoeken. Tegen twaalf uur heb je het adres gevonden, maar dan gaat iedereen tot halftwee met lunchpauze. Maar je moet niet klagen. Ga dan terug naar Nederland als het je niet bevalt. Je moet het rustig aan doen hier. Ik golf een keer per week, twee keer per dag ga ik met onze vier honden wandelen. Ik verveel me niet. Nooit."

Mieneke wel, maar zij heeft er een oplossing voor gevonden. Bezoekers van haar frisse huis in een villawijk ontkomen er niet aan. Vroeg of laat krijgen ze de ins en outs te horen van de meer dan uitgebreide schelpencollectie die overal het huis versiert. "Ik snorkel drie tot vier keer per week en elke keer kom ik met schelpen thuis. Elke dag ben ik wel bezig met het schilderen of beplakken van doosjes. Heerlijk joh!" De verkoop wil nog niet echt vlotten, maar daar maakt Mieneke zich niet druk om. "Eigenlijk vind ik ze veel te mooi om van de hand te doen."

Mieneke kan zich wel druk maken om de financiële situatie thuis. Met nog vier jaar te gaan tot aan het pensioen, begint het geld op te raken. "Ik wist dat ik maar voor acht jaar geld zou hebben en dat we ons daarna zouden moeten zien te redden", relativeert Peter. "Daarom ben ik nu bezig met het starten van een bedrijf."

Mieneke: "Er is ook veel misgelopen hier. We zijn veel geld kwijtgeraakt bij een verkeerde belegging. Verder zijn er geen voorzieningen voor mensen met een handicap. We moesten alle aanpassingen voor Brigitte zelf betalen. Dat is niet leuk." Peter: "Ik kan me er niet druk om maken." Mieneke: "Nou, ik wel. Heel erg. Je moet toch eten. In Nederland woonde onze dochter zelfstandig, maar dat gaat hier niet. Ik vind het wel héérlijk om haar weer in huis te hebben." Peter, met een schuine blik op zijn dochter: "In het begin wel, ja." Mieneke, serieus: "Neeeee. Het is toch heerlijk om haar stem elke dag weer te horen! Vroeger had ik een sportwagen en een groot huis en mooie kleren. Dat kan nu niet meer. Hoeft ook niet meer. Wat kan het mij schelen wat ik aan heb? Ik voel me heer-

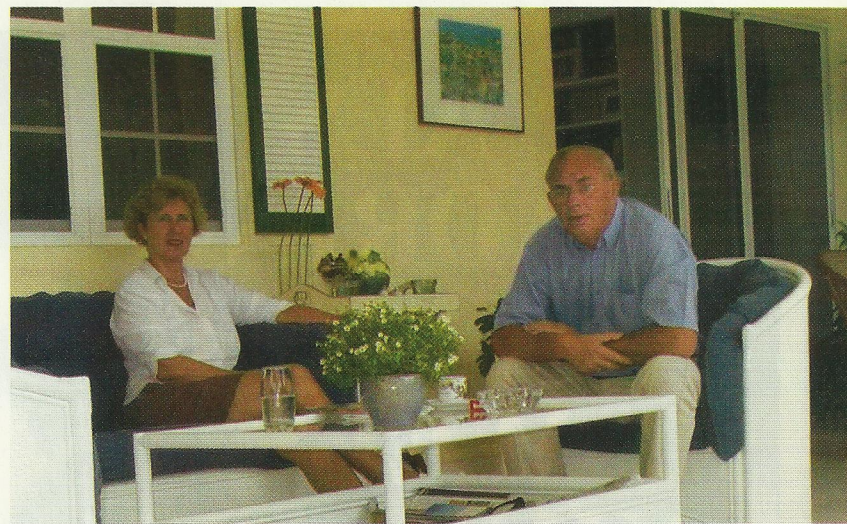
lijk in mijn zwempak en pareo. Daar denkt niemand wat van. Ja, misschien denken ze dat ik een toerist ben. Onlangs hoorde ik iemand zeggen dat je in Nederland niets aan dure kleren hebt. Ze zitten toch onder een regenjas. Vond ik een goede opmerking."

Mieneke noemt zichzelf een geboren knutselaar. Het zit in de familie, zegt ze, terwijl ze wat schilderijen van familieleden tevoorschijn haalt. Nog in het papier. "Die heb ik nog niet opgehangen omdat ik al jaren het idee heb dat ik hier weer weg ga. Ik kan er niet tegen dat ik mijn familie bijna nooit zie. En Frankrijk... gewoon even met de auto naar Frankrijk. Dat vond ik zo leuk."

"Door al onze problemen met geld heb ik heel erg het gevoel dat ik zuinig moet zijn. Bij alles wat ik doe. Ik zit hier gewoon niet op mijn gemak. Maar terug naar Nederland zou ik niet meer willen. Al die verplichtingen. En al die smurrie die je op je gezicht moet smeren als je de straat op gaat. Daar zie ik eruit of ik een lopend lijk ben. Ja, echt! Dat hoeft hier allemaal niet. Lekker toch?"

"Ons sociaal leven is drukker dan in Nederland"

Rob en Bernadette op de veranda van hun huis

Het zwembad, het prachtige huis, de grote tuin, de bedienden. De familie Van Westendorp lijkt het schoolvoorbeeld van Nederlandse gepensioneerden (pensionado's) op de Antillen. Maar daar verzet het echtpaar zich met hand en tand tegen. "We houden niet zo van die hokjesmentaliteit", zegt Bernadette

(57). "Bovendien is het echt niet zo dat we de hele dag onder een palmboom zitten te niksen. We hebben het juist hartstikke druk."

Het woord vervelen komt in het woordenboek van Bernadette en Rob (66) niet voor. In de tien jaar dat ze er nu wonen, hebben

ze zich nog geen minuut verveeld. "In het land der blinden is één oog koning", zeggen ze allebei. Curaçao is klein en kan niet putten uit een grote bron van arbeidskrachten. En dus worden al hun capaciteiten aangewend om vrijwilligerswerk te doen. Bernadette somt op: "We zitten bij de penshondovereenkomst, ik help met het uitgeven van een nieuwsbrief voor kunstenaars en ik zit in het bestuur van Stichting De Horizon voor kinderen in achterstandswijken en kindertehuizen. We regelen dat die kinderen zwemles krijgen, of dansles, we doneren computers... dat slokt heel veel tijd op. Vorig jaar hebben vriendinnen en ik daarvoor 52.000 Antilliaanse gulden (bijna 30.000 euro) aan donaties binnengehaald. Je kunt zo veel aanpakken, vind ik. Als je je op allerlei dingen stort, red je het hier wel."

"Je moet hier inderdaad niet op een stoel gaan zitten", vult Rob aan. "Ik heb een schitterend uitzicht, maar als je daar 24 uur per dag naar moet kijken, word je gek. Vooral de vrouwen kunnen

het moeilijk hebben. Die zitten hun vriendinnen en kleinkinderen te missen."

Bernadette: "We ontmoeten veel andere penshondovereenkomsten en het lijkt wel alsof zij zich niet settelen. Ze blijven altijd met een been in Nederland staan. Wij hebben allebei absoluut geen hang meer naar Nederland. We hebben natuurlijk wel het voordeel gehad dat we nog hartstikke jong waren toen we hier gingen wonen. Onze oudste zoon was toen 20. Die wilde in Nederland blijven. Maar onze tweeling van 18 is meegegaan. We zijn hier als gezin gekomen. Juist omdat we nog zo jong waren en Rob al met pensioen ging. Ik moest er niet aan denken om dan al met z'n tweeën thuis te zitten. Hier konden we een heel nieuw leven beginnen."

En dat dat is gelukt, blijkt alleen al uit de telefoon die de hele tijd rinkelt. "Ons sociaal leven is drukker dan in Nederland", grinnikt Bernadette. "In Nederland heb je een bepaald kringetje waar je jaren en jaren mee bevriend blijft. Hier hebben we juist heel diverse vrienden.

Mensen die we in Nederland niet eens zouden tegenkomen. Bovendien komen vrienden en familie uit Nederland vaak op bezoek." "Vreselijk vaak", zegt Rob lachend. "We waren vooral in het begin net een hotel."

Bernadette: "Het eerste jaar kenden we nog niemand. We waren het hele jaar bezig met Jan, Piet en Klaas uit Nederland." Rob: "Er is een kreet: gasten zijn net als vis, ze blijven drie dagen fris. Maar hier blijven ze drie weken!"

Rob is 35 jaar gezagvoerder geweest op olietankers. Hij heeft de hele wereld bevaren, zit vol verhalen. En nu woont hij op een klein eiland. "Ja, ik heb hem echt wel over moeten halen om op Curaçao te gaan wonen", herinnert Bernadette zich. Rob geeft toe: "Ik dacht: je zit op een eiland en je kunt er niet vanaf wanneer je dat wilt. Maar daar heb ik helemaal geen last meer van. Ik kom ongeveer eens in de twee jaar in Nederland en dat vind ik eigen-

lijk al te veel. Bovendien zijn we gewend aan het gemakkelijke leven."

Bernadette: "Ik lag eens op een zondagochtend bij het zwembad, toen er drie bussen met toeristen langs de weg stopten om me te bekijken. En maar zwaaien! Toen heb ik tegen Rob gezegd: ik wil een muur. En er kwam een muur." Rob: "Dat gaat hier allemaal veel makkelijker. Je bent en blijft Nederlander, maar ik ben er inmiddels aangewend me als gast in dit land te gedragen. Als er een domme juffrouw in de winkel staat, houd ik mijn mond. In Nederland zou je er wat van zeggen, maar dat kan hier niet en dat beseffen veel mensen zich niet. Dat er Nederlands wordt gesproken, wil nog niet zeggen dat Curaçao op Nederland lijkt." Bernadette is het roerend met hem eens. "Dit is Zuid-Amerika. Geen Terschelling."

Tekst: Christel van Bebber
Fotografie: Mathieu van Bebber

